

"צדיק גוזר והקב"ה מקיים"

הבבא סאלי

ילדה א מרים חיים אבא אמא משמש הרב מאיר

ילדה א: מרים, מה קרה ? למה את עצובה?

מרים: דוד שלי הלך למילואים והיה צריך לחזור הביתה לפני כמה ימים אבל הוא לא חזר, הוא נעלם. לא מוצאים אותו.

ילדה א: מה זאת אומרת נעלם?

מרים: לא יודעת, פשוט לא חזר הביתה. כל המשפחה שלי עצובה, אמא שלי בוכה כל הזמן.

ילדה א: רגע, בצבא חיפשו אותו?

מרים: כן, המפקדים והחיילים חיפשו ולא יודעים איפה הוא כבר כמה ימים.

ילדה א: אוי, נורא....

חיים: מרים, אמא אמרה לי לקרוא לך.

מרים: דוד מאיר חזר?

חיים: לא, אנחנו צריכים לנסוע.

מרים: לאן?

חיים: לנתיבות?

מרים: לנתיבות? איפה זה?

חיים: בדרום, ליד באר שבע.

מרים: רחוק...למה נוסעים ? למי נוסעים?

חיים: לא יודע, בואי מהר הביתה. אמא מחכה לנו.

ילדה א: להתראות מרים ובשורות טובות. (פונה לקהל): איזו מסכנה, בטח דוד שלה כבר לא יחזור לעולם...

מרים: אמא, נוסעים רחוק לנתיבות?

אמא: כן מרים. אנחנו נוסעים לבבא סאלי.

חיים ומרים: למי?

אמא: (מנגבת דמעה) אנחנו נוסעים כולנו לרב ישראל אבוחצירא.

חיים: הא, נוסעים לרב. אז למה אמרת בבא?

אבא: אנחנו צריכים למהר, בואו, המונית מחכה...

(יוצאים לדרך ומגיעים לרב)

משמש: ברוכים הבאים. למה נפלו פניכם? מה קרה? אתם נראים בצער גדול.

אמא: אחי היקר והאהוב מאיר נעלם...

משמש: מה זאת אומרת נעלם?

אבא: מאיר יצא למילואים והיה צריך לחזור הביתה לפני שבוע אולם הוא נעלם.

משמש: הבבא סאלי יקבל אתכם מיד.

חיים (למרים): מעניין מה זה בבא סאלי?

מרים: לא יודעת, אבל אתה יודע מה? אני מרגישה שיש פה אוירה מיוחדת. אוירה של קדושה.

חיים: גם אני מרגיש ככה. בטח זה רב גדול הבבא הזה...

(נכנסים)

אבא: כבוד הרב,

הרב: תביאו מזונות ומשקה ותצטרפו לברכה (מוזגים מים בכוסות)

הרב: לחיים! לחיים!.... ונקה לא ינקה... ונקה לא ינקה...

חיים ומרים: מה? לא ברור... לחיים? ונקה לא ינקה?...

משמש: הגיע הזמן לצאת...

הרב: הסירו דאגה מלבכם, מאיר בריא ושלם ויחזור הביתה בקרוב. ונקה לא ינקה.

אבא ואמא: אמן. שנזכה לראות אותו בקרוב. (פונה לחיים ומרים): בואו ילדים חוזרים הביתה. הצדיק גוזר והקב"ה מקיים.

ילדה א: מרים, אמרת לי לפני שלושה ימים שהרב שנסעתם לנתיבות אמר שדוד שלך יחזור, הוא חזר?

מרים: לא, עוד לא...

ילדה א: ואת מאמינה שהוא יחזור?

מרים: בטח, אמא אומרת שהצדיק גוזר והקב"ה מקיים. הוא בטוח צדיק גדול, היתה שם אוירה מיוחדת של קדושה.

ילדה א: ואם הוא לא יחזור?...

מרים: הוא בטוח יחזור.

ילדה א: הלוואי, הלוואי שאת צודקת.

מרים: אני צודקת. בטוח שדוד מאיר יחזור.

חיים(רץ למרים): מרים, את לא מאמינה, דוד מאיר חזר.

מרים: באמת? אתה עובד עלי...

חיים: לא, מרים, באמת. דוד מאיר חזר. היו דפיקות בדלת, אמא פתחה ומי נכנס? דוד מאיר.

מרים: ואוו, אני לא מאמינה, בואו נרוץ אליו.

ילדה א: גם אני באה אתכם, אני רוצה לראות...

מאיר: חיים, מרים כמה טוב לראות אתכם.

מרים: דוד מאיר, איפה היית?

מאיר: זה סיפור ארוך...

חיים: נורא דאגנו לך.

אמא: תנו לחיים לנוח קצת (מתקשרת לאבא), כן, מאיר חזר, אתה לא מבין. כולי רועדת מהתרגשות.

אבא: ואוו, אני כבר חוזר הביתה. איפה הוא היה כל התקופה הזו?

אמא: לא יודעת, הוא אמר זה סיפור ארוך...

אבא: ברוך ה', העיקר שהוא בריא ושלם. אצא עכשיו מהעבודה, בינתיים תזמיני מונית ונסע כולנו לנתיבות להודות לבבא סאלי.

ילדה א (לאמא): אפשר לבקש רשות מההורים שלי ולהצטרף אליכם?

מרים: יופי, בואי איתנו לבבא סאלי.

חיים וילדה א: למה קוראים לו בבא סאלי?

(נכנסים לרב)

משמש: שלום, אתם הייתם בשבוע שעבר עצובים מאד ועכשיו העיניים שלכם מאירות.

אבא: לא סתם מאירות. מאיר שלנו חזר הביתה.

משמש: הו, ברוך ה'. כבר אומר לרב (פונה לרב) הבבא סאלי, בשבוע שעבר היתה פה משפחה שאחד מהם הלך למילואים ונעלם, הוא חזר. הם רוצים להיכנס אליך.

הרב: ברוכים הבאים בשם ה'. ואתה (פונה למאיר) אמור לי, מה אתה עושה כל יום?

מאיר: משתדל להיות יהודי נאמן ולהתפלל כל יום במניין.

הרב: ברוך ה', אבל אמור לי איזה מעשה אתה נוהג לעשות שבזכותה ניצלת?

מאיר (נבוך ופונה לקהל) לא נעים לי לספר...

הרב: אמור, מה אתה נוהג לעשות בימי שישי?

מאיר: בכל יום שישי אני הולך לבית הכנסת בשכונה שלי ומנקה לכבוד שבת קודש.

הרב: ומי עוד יודע על כך?

מאיר: אף אחד לא יודע, רק הגבאי.

הרב: דע לך מאיר, שבזכות מעשה זה ניצלת מאותם אלו שרצו לעשות לך רע אולם "ונקה לא ינקה" – בזכות שניקית את בית הכנסת – אף אחד לא פגע בך ולא ניקה אותך מהעולם.

מרים: ואוו, ידעתי שמאיר צדיק אבל לא ידעתי שהוא ניקה את בית הכנסת כל שבוע.

חיים: והרב הצדיק התפלל שיחזור הביתה בשלום בזכות המעשים שלו.

ילדה א: גדול הבבא סאלי.

חיים ומרים: אבל מה זה בבא סאלי?

מאיר: אחיינים חמודים, אתם שואלים מה זה בבא סאלי...בבא – זה אבא. סאלי – זו תפילה.

בבא סאלי – זה כמו אבא שמתפלל על בניו, כך גם הבבא סאלי התפלל עלי וב"ה אני כאן.

אבא ואמא: ברוך ה'.

בס"ד

"זוקף כפופים" - על הבבא סאלי

קריינית, רופא, שמעון, יוסי (חבר), הרב

קריינית: הרב עדס סיפר באחד השיעורים על חייל בן 20 שנלחם במלחמת ששת הימים והיה כמה ימים משותק לגמרי. לאחר כמה ימים החייל חזר להכרה אולם הרופאים אמרו לו:

רופא: שמעון, ב"ה חזרת להכרה. לאט לאט תתאושש, אבל...

שמעון: מה אבל?

רופא: לצערי הרב הכדור פגע בך במקום מאד מורכב.

שמעון: ומה זה אומר?

רופא: זה אומר ש...שלא תוכל ללכת. הרגליים שלך משותקות.

שמעון: אוי ואבוי...מה יהיה איתי? אני משותק? איך אצליח להסתדר בחיים?..

רופא: לאט לאט תלמד להסתדר למרות הנכות שלך.

שמעון: ואיך אכיר אשה? ואיך אבנה משפחה?

רופא: נתחיל לאט לאט בשיקום. מי יודע מה ילד יום...

שמעון: אהלן אחי, מה נשמע? מזמן לא נפגשנו.

חבר: מה קורה שמעון, באמת מזמן לא נפגשנו. מה איתך?

שמעון: אני סבבה.

חבר: סבבה, הא? למרות כסא הגלגלים?...

שמעון: מה אני אגיד, לוקחים את הבעסה בסבבה, אבל לפעמים חלס, נמאס לי לשבת על כסא גלגלים, אני רוצה לרוץ, לקפוץ, לטפס כמו כולם...

חבר: עברו כבר 5 שנים והתרגלת. ברוך ה' שניצלת. אתה נראה חזק. כל הכבוד.

שמעון: האמת...נכון שניצלתי אבל לפעמים בלילות אני בוכה, קשה לי מאד...(מזיל דמעה)

חבר: באמת קשה...(חושב) שמע, יש לי רעיון. בא איתי לבבא סאלי?

שמעון: למי?

חבר: לבבא סאלי בנתיבות.

שמעון: יוסי, עזוב אותי. אתה דתי ומאמין. לא בשבילי השטויות האלו.

חבר: שמעון, מה אכפת לך? מה יש לך להפסיד? או שתישאר ככה או שיהיה טוב יותר.

שמעון: עזוב...

חבר: שמעון, מחר בערב אני פנוי, אבוא לקחת אותך. מה אכפת לך לנסות. מספרים על הבבא סאלי ממש סיפורי מופתים.

שמעון: נו, טוב, שיהיה...

חבר: ביי...אבוא מחר בארבע לקחת אותך.

שמעון: סבבה. נתראה.

הרב: יא, אבני, אני מוכל להשתדל בעבורך לריבונו של עולם כדי להרים אותם אותך מהכיסא הזה, אבל...אתה צריך לקבל על עצמך שלושה דברים.

שמעון: שלושה דברים?

הרב: כן, עליך להקפיד להניח כל יום תפילין, עליך לשמור שבת ועליך ללמוד כל יום שעה תורה.

שמעון: אבל הרב, אני לא דתי, זה לא מתאים לי כל הדברים האלה.

חבר: שמעון, מה אכפת לך, מה יש לך להפסיד? אני אומר לך שתנסה.

הרב: בשביל שהתפילה תישמע עליך להקפיד להניח כל יום תפילין, לשמור שבת וללמוד כל יום שעה תורה.

שמעון: אבל אף פעם לא שמרתי שבת לא הנחתי תפילין ובטח לא למדתי תורה...

חבר: שמעון, תקשיב, אני איתך. בשבת תתארח אצלי ואסביר לך מה מותר ומה אסור, תפילין אני אבוא להניח לך כל יום ותורה נלמד כל ערב אחרי שאחזור מהעבודה. מה אתה אומר?

שמעון: יוסי, אתה חבר גדול. (פונה לרב) כבוד הרב, אני מסכים – שבת, תפילין ולימוד תורה. אני מקבל על עצמי את שלושתם.

הרב: מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את שמעון בן ...

שמעון: לאה

הרב: את שמעון בן לאה. ה' ישלח לו רפואה שלמה ויוכל ללכת על רגליו בזכות שבת, תפילין ותורה. אל נא רפא נא לו, אל נא רפא נא לו, אל נא רפא נא לו. שמעון, תפוס לי את הידיים ... קום על רגליך.

שמעון: מה קום? אני לא יכול...

הרב: שמעון קום.

שמעון: איך?...

הרב: שמעון, אתה רוצה לקום אז קום?

שמעון: הרב, אני מרגיש זרמים ברגליים. (ביותר התלהבות) הרב, אני מרגיש זרמים ברגליים.

אני לא מאמין, יש לי זרמים ברגליים.

הרב: שמעון, קום על רגליך.

שמעון (קם לאט לאט) אני לא מאמין אני עומד.

הרב: שמעון לך. תתחיל ללכת.

שמעון: אבל הרב..

הרב: שמעון לך.

שמעון: (מתחיל ללכת לאט לאט) הרב אני הולך, (ויותר בקול) אני הולך אני הולך (מתחיל ללכת במהירות מצד לצד).

חבר: אני לא מאמין, אני לא מאמין (מתחבק עם שמעון) שמעון – נס, אחרי 5 שנים. מי היה מאמין...

שמעון: הרב, אני הולך, אני הולך (מתחיל לבכות) אני הולך...

הרב: תפילין, שבת ולימוד תורה. תזכור...

קריינית, שמעון, הרב, מוכר, איש, איש ב, רחל, ציבור מתפלל, קריינית ב

קריינית א: הרב עדס סיפר את הסיפור בשיעור. ואמר שזה סוף הסיפור על הבבא סאלי והתפילה על החייל שמעון. לפתע אחד התלמידים התפרץ ואמר "הרב, הרב", אמר לו הרב עדס – תן לי לגמור את השיעור ואחר כך נשמע אותך. אמר אותו אדם – כבוד הרב אני לא יכול להתאפק, אני חייב לומר משהו חשוב. אני הוא אותו חייל אני שמעון והסיפור לא נגמר. ושמעון המשיך לספר שמאז שהתחיל ללכת הקפיד כל יום להניח תפילין, לשמור שבת וללמוד תורה, אולם אחרי שנה פנה שוב לבבא סאלי.

שמעון: סידנא בבא סאלי, באתי אליך שוב לברך את ברכתך.

הרב: מה תבקש?

שמעון: כבוד הרב, אני צריך שידוך. אני רוצה למצוא אשה טובה. איפה לחפש? איך אמצא?

הרב: לך מחר לבאר שבע.

שמעון: לבאר שבע? מה לעשות שם?

הרב: לך לבאר שבע.

שמעון: מה יש לי לעשות בבאר שבע? מהבוקר אני מסתובב פה ולא יודע מה אני צריך לעשות...מעניין מה רצה הבבא סאלי שאעשה..הוא לא אמר לי כלום...אני רעב, הבטן כבר מקרקרת, אלך לקנות פלאפל.

מוכר: שלום עליך.

שמעון: עליך השלום. מנה פלאפל בבקשה.

מוכר: בכיף. (שמעון מתיישב לאכול) אתה מפה?

שמעון: לא. תגיד לי איפה יש פה באיזור תפילת מנחה?

מוכר: ממש כשאתה יוצא מפה יש מניין קבוע. מה השעה עכשיו? ארבע ורבע? עוד רבע שעה יש מנחה, אחר כך שיעור קצר ואחר כך ערבית.

שמעון: תודה לך (לוחץ לו יד) אברך ואזדרז. (מברך ויוצא)

איש: מנחה, מנחה, עשירי למניין.

שמעון: אני בא להתפלל.

איש: ברוך הבא. אני מבין שאתה לא מפה. באת לבקר קרובי משפחה?

שמעון: לא בדיוק...

איש: (בקול) אשרי יושבי ביתך עוד יהללך סלה"

ציבור מתפלל מנחה "אשרי יושבי ביתך"...

איש ב: דבר תורה, מי אומר היום, לא הספקתי להכין...

איש : (פונה לשמעון): אתה רוצה לומר משהו מהפרשה?

שמעון: בסדר, פרשת השבוע שלנו פרשת בא. בפרשה הזו אנו לומדים על 3 מכות שה' הביא על המצרים, על מצוות קידוש החודש שהיא המצווה הראשונה שניתנה לכל בני ישראל, על מצוות הפסח שכתוב בה "ושמרתם את המצות" אומרים חז"ל ושמרתם את המצוות. את מצוות ה' צריך לשמור קלה כבחמורה. כדי לקיים את התורה צריך ללמוד אותה, כל יום, כל יום. לעומת השיעבוד שהיה לנו במצרים ניתנה לנו השבת שהיא זמן מנוחה, וזה מה שאנחנו אומרים בקידוש של שבת "זכר ליציאת מצרים" והפרשה מסיימת בעוד מצווה חשובה וְהָיָה לְאוֹת עַל יָדְכָהּ וּלְטֹטְפֹת בֵּין עַיִנֶיךָ כִּי בָחַזְקָה יָד הוֹצִיאָנוּ ה' מִמִּצְרָיִם. אנחנו מניחים בכל בוקר על היד ובין העיניים את התפילין שגם הן זכר ליציאת מצרים. זכרו יהודים יקרים - תורה, שבת ותפילין.

איש: איזה דבר תורה יפה.

איש ב: נכון (לקהל) מעניין מאיפה הוא...(פונה לשמעון) ספר, מי אתה ומה הביא אותך אלינו.

שמעון: לא כזה נעים לספר.

איש ב: ספר.

שמעון: הבבא סאלי אמר לי לבוא.

איש ב: הבבא סאלי? זכית להיות אצלו? מה אמר לך?

שמעון: הבבא סאלי אמר לי ללכת לבאר שבע.

איש ב: ומה לעשות פה?

שמעון: לא יודע...

איש ב: מה זאת אומרת לא יודע, מה, כל היום הסתובבת סתם?

שמעון: בטוח לא סתם אבל לא יודע מה אני צריך לעשות..

איש ב: רגע רגע, בא נתחיל מהתחלה...בשביל מה הלכת לבבא סאלי?

שמעון: אני מחפש שידוך והבבא סאלי אמר לי ללכת לבאר שבע.

איש ב: מעניין (חושב...ופונה בצד לאיש) תגיד לי, אתה מכיר את הבת שלי, נכון? מה אתה אומר, שייך להציע אותה לבחור הזה?

איש: תנסה, מה יש לך להפסיד.

איש ב (פונה לשמעון): שמע, אולי זה נשמע מוזר אבל...יש לי בת. היא צנועה, שקטה ועדינה. אולי תיפגשו. אתה ממילא כבר פה.

שמעון: מה, כבר עכשיו?

איש ב: למה לא. בא ננסה.

איש ב: רחל, מה נשמע? תקשיבי, יש בחוץ איזה בחור ו...חשבתי להציע לך אותו.

רחל: אבא, להכיר בחור פתאום ככה?

איש ב: רחל, הוא נראה טוב, הוא העביר שיעור מעניין בין מנחה וערבית, הוא הגיע לבאר שבע בשליחות הבבא סאלי, הוא מוכן לנסות.

רחל: אבל לא התלבשתי ולא התארגנתי.

איש ב: רחל, הכל מאת ה'. אם זה הזיווג אז לא צריך בגדים ותכשיטים מיוחדים. אם לא יתאים לכם אז הכל בסדר. לא קרה כלום.

רחל: טוב אבא, באמת, מי יודע.....

קריינית ב:

המשיך שמעון וסיפר לרב עדס "כבוד הרב, אני הוא אותו שמעון שיצא מבית הבבא סאלי והסתובב ברחובות באר שבע ושם, שם בבאר שבע מצאתי את אשתי רחל וב"ה אנחנו חיים כמה שנים באהבה ובשמחה גדולה בזכות ברכתו של הבבא סאלי, בזכות האבא הרוחני שהתפלל עלי.

